

[Handelsministeren.]

uddannelses- eller produktivitetsforanstaltninger.

Til bistand ved administrationen af garantiordningen foreslås der nedsat et særligt tilsynsråd på 3 medlemmer med henholdsvis økonomisk, administrativ og bankmæssig indsigt.

Et finansieringsinstituts adgang til at påtage sig forpligtelser vil normalt efter aftale med de private pengeinstitutter være begrænset i forhold til instituttets egenkapital. For de eksisterende institutters vedkommende er begrænsningen fastsat fra 4 til 10 gange egenkapitalen. Med den foreslåede garantiramme på 30 mill. kr. vil finansieringsinstitutternes kapacitet herefter kunne forøges med fra 120 mill. kr. til 300 mill. kr., og det vil efter min opfattelse være muligt inden for denne ramme at yde et værdifuldt bidrag til løsning af erhvervslivets finansieringsbehov inden for det pågældende område.

Ifølge forslaget § 5 skal garantierne nedbringes med en tiendedel årlig, første gang 1. april 1975, og der vil ikke kunne bevilges garantier efter udløbet af finansåret 1974-75. Der er således som tidligere omtalt tale om en overgangsordning, således at statens garantiforpligtelser vil være fuldt afviklet med udgangen af finansåret 1984-85.

Idet jeg i øvrigt tillade mig at henvise til bemærkningerne i lovforslaget, vil jeg gerne anbefale dette til velvillig behandling i det høje ting.

Endvidere har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i beværterloven*.

Lovforslaget fremsættes i tilknytning til det forslag til næringslov, som er fremsat her i tinget under et tidligere punkt på dagsordenen.

I meget stort omfang er det næringsretlige grundlag for den gældende næringslov og beværterloven fælles. De har begge deres udgangspunkt i næringsloven af 1857, og bortset fra at næringsloven af 1931 i enkelte tilfælde direkte er citeret i den gældende beværterlov, således at disse henvisninger må ajourføres, vil en ændring i næringsloven nødvendiggøre tilsvarende ændringer i beværterloven, for at de to lovkomplekser fortsat kan være i harmoni med

hinanden. De foreslåede ændringer tager derfor i alt væsentligt sigte på at bevare overensstemmelse mellem lovgivningerne for de to næringsområder. Det har derimod ikke været tanken at søge gennemført en egentlig revision af beværterloven. Jeg skal i denne forbindelse tillade mig at henvise til, at den gældende beværterlov blev revideret i 1958, ligesom loven senere er ændret ved lov nr. 241 af 7. juni 1963, hvor der blev indført forbud mod, at beværtere og gæstgivere finansieredes af drikkevareleverandører.

I et vist omfang har udviklingen siden beværterlovens sidste revision dog gjort det naturligt at benytte lejligheden her til at foreslå enkelte yderligere ændringer, som ikke står i direkte forbindelse med næringslovens revision. Til disse og enkelte andre af de i alt 18 punkter i lovforslaget vil jeg derfor gerne fremsætte nogle kommentarer, idet jeg i øvrigt skal tillade mig at henvise til lovforslagets bemærkninger til de enkelte punkter.

I beværterlovens § 10 fastlægges beværteres og gæstgiveres næringsområde. Ifølge paragraffens stk. 1, 2. pkt., må beværtere med ret til udskænkning af stærke drikke sælge indenlandsk stærkt øl og indenlandske destillerede stærke drikke ud af huset sammen med og som forholdsmæssigt tilbehør til tillavet mad. Det er min opfattelse, at tiden er løbet fra den omhandlede begrænsning til indenlandske produkter, der i øvrigt næppe stemmer med vore forpligtelser i henhold til EFTA-konventionen. Jeg har derfor, jfr. forslaget § 1, nr. 5, fundet det naturligt at foreslå, at der sammen med og som forholdsmæssigt tilbehør til tillavet mad ud af huset kan sælges alle former for stærke drikke. Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på, at der ikke gælder nogen begrænsning i salget af andre drikkevarer ud af huset.

I 2. stykke af § 10 er konditorers næringsområde fastlagt. Konditornæring henregnes, jfr. beværterlovens § 1, stk. 1, hvor intet andet er bestemt, til beværternæring. Traditionelt har konditornæring imidlertid også karakter af håndværksnæring. Det ved bestemmelsen fastlagte næringsområde har derfor ifølge praksis måttet suppleres med den afsætningsret, der ifølge den gældende næringslovs § 24 tilkommer håndværkere,

[Handelsministeren.]

d. v. s. at man i tilfælde, hvor man udøver faget, har adgang til også at forhandle produkter tilvirket af fagfæller. Ved indførelse af det nye næringsbrev som håndværker, handlende og industridrivende er afsætningsretten for håndværkere ikke begrænset. Lukkelovsmæssigt har konditorer imidlertid visse fordele, som de vil sætte over styr ved erhvervelse af et sådant næringsbrev. Som følge heraf har det været nødvendigt ved en ændring af den pågældende lovbestemmelse, jfr. lovforslagets § 1, nr. 6, udtømmende at fastlægge konditorers næringsområde. Det er samtidig fundet naturligt at give konditorer adgang til også at fremstille og forhandle brød.

Ved revisionen af beværterloven i 1958 blev der åbnet adgang for handelsministeren til for stormagasiner vedkommende at dispensere fra forbuddet mod, at beværter- eller gæstgivernæring med ret til udskænkning af stærke drikke blev drevet i lokaler, der tillige benyttedes til udøvelse af anden næring eller stod i direkte forbindelse med lokaler, i hvilke anden næring udøvedes. Siden bestemmelsens indførelse er der opstået behov for beværtningsdrift også i andre større forretninger såsom supermarkeder o. lign., og forslaget § 1, nr. 9, tager sigte på at imødekomme dette behov.

Ifølge beværterlovens § 22, stk. 1, kan politiet, i København magistraten, i sygdomstilfælde o. lign. tillade stadeholdere at benytte medhjælp. Den pågældende bestemmelse, der blev indsat i 1958, har vist sig uhyre praktisk. Imidlertid synes det rimeligt at lade stadeholdere få adgang til at anvende medhjælp i andre situationer end sygdomstilfælde m. v. Forslagets § 1, nr. 12, tager sigte på at give stadeholdere adgang til uden politiets mellemkomst at anvende ægtefælle og hjemmевærende børn og børnebørn over 18 år som medhjælp.

I den gældende beværterlovs § 26, stk. 8, er det fastsat, at bestyrere af marketenderier ikke må udøve handelsnæring, ligesom der ikke fra lokaler, som er indrettet til marketenderivirksomhed, må drives nogen næring, til hvis udøvelse der kræves næringsbrev. Baggrunden for dette forbud har været ønsket om at beskytte handlende mod en ubillig konkurrence fra marketenderibestyrernes side. Dette hensyn synes at kunne

tilgodeses ved en bevarelse af forbuddet mod, at der fra lokaler indrettet til marketenderivirksomhed drives nogen næring, hvortil næringsbrev udkræves, jfr. forslaget § 1, nr. 15.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endelig har jeg den ære for det høje ting at fremsætte følgende lovforslag:

Forslag til lov om statsautoriserede revisorer, forslag til lov om statsautoriserede vejere og målere, forslag til lov om skibsmæglere og varemæglere, forslag til lov om ejendoms-mæglere, forslag til lov om dispachører samt forslag til lov om translatorer og tolke.

Disse seks lovforslag fremsættes i tilknytning til det forslag til en næringslov, som jeg havde den ære at fremsætte her for lidt siden uden for dagsordenen.

Den gældende næringslov indeholder de nærmere bestemmelser om det erhvervsretlige grundlag for udøvelsen også af de særlige næringer, som omfattes af de seks lovforslag, og disse næringers forhold har derfor været omfattet af kommissoriet for næringslovskommissionen. Kommissionens indstilling til lovgivning for disse erhvervsområder er indeholdt i den betænkning II fra næringslovskommissionen, som for nylig er omdelt her i tinget. Kommissionens overvejelser har fundet sted på grundlag af indstillinger fra en række særlige udvalg, hvor sagkyndige repræsentanter for de pågældende erhverv har haft sæde. På de fleste punkter har næringslovskommissionen i sine udkast til lovforslag for de pågældende erhverv fulgt indstillingerne fra disse udvalg, men kommissionen har dog vedrørende en række spørgsmål haft en afvigende opfattelse, således at de af kommissionen udarbejdede udkast til lovforslag afviger fra de sagkyndige udvalgs indstilling. Jeg skal i min efterfølgende redegørelse belyse sådanne væsentlige punkter, hvor der har rådet en divergerende opfattelse mellem vedkommende sagkyndige udvalg og næringslovskommissionen.

Det fremgår i øvrigt af betænkningen, at kommissionen i overensstemmelse med de sagkyndige udvalg har fundet det rigtigt at udskille de erhvervsretlige bestemmelser for